UDK 929:271.22-05 Дабовић, С.

Славо СТОЈКОВИЋ

ПРИЛОЗИ ЗА БИОГРАФИЈУ АРХИМАНДРИТА СЕВАСТИЈАНА ДАБОВИЋА

Нема одговора на питање да ли је један од наших највећих теолога Николај Велимировић у манастиру Савини замислио своје, можда, најбоље дело „Религија Његошева“. Зна се да је млади Николај, почетком прошлог века био вероучитељ у Херцег Новом, јер је о томе оставио писане трагове. Писаних трагова о боравку у родном крају својих редитеља на жалост нема кад је реч о архимандриту Севастијану Дабовићу (1863. Сан Франциско, Калифорнија – 1940. манастир Жича, Србија) чији су се родитељи родили у Сасовићима изнад Зеленике и попут многих отишли на пут без повратка у Америку далеке 1853. године. Њихов син Јован, који је име добио вероватно по св. Јовану, крсној слави Дабовића, на енглеском Џон, у монаштву Севастијан, у Херцег Нови је дошао неколико дана пред упокојење, крајем новембра 1940. године. Без превеликог ризика може се рећи да се помолио у манастиру Савина, али да ли се попео до родне куће својих родитеља, Илије и Јелене, неколико километара навише, према Орјену, веродостојних података, засад, на жалост нема.

Животна прича Севастијана Дабовића, првог српског свештеника, који се родио у Америци и првог поглавара српске православне мисије у овој земљи, једна је од најпотреснијих у српском народу и Српској православној цркви.

На попису становника Сан Франциска, с почетка друге половине претпрошлог века, налазе се породице Елије (Илије) Дабовића и његовог брата Николе са укупно 18 чланова. Илија је са супругом Јеленом и двоје деце из Сасовића дошао у Америку 1853. године пошто је „Панамски мореуз прешао на магарцу, а до Калифорније допловио бродом“. У новој домовини добио је још петоро деце, од којих је Јован односно Џо треће дете по реду, рођен 9. јуна 1863. у Сан Франциску. Илијин брат Никола, грађанин Сан Франциска је 1857. са супругом Марином и седморо деце „забележен“ у „Сан Франциско дејлију“. Колико је тешко, практично не-

могуће, потпуније истражити националну и верску припадност досељеника из српских крајева тога времена, потврђује и пример браће Дабовића. За Илију се пише да је дошао из Русије, а за његову супругу Јелену, као и двоје најстарије деце, Лујзу и Стефана, из Славоније. Његов брат Никола и снаја Марина су „из Аустрије“, а за осталу децу – изузев Лујзе и Стефана – рођену у Америци, као земља рођења стоји – Калифорнија. Капетан Стеван Милашиновић из Новога добио је од Беча високо одликовање за то што је 1830. први развио аустијску заставу на америчком континенту. Србин из Лике Никола Тесла по доласку у САД (1884.) „уписан“ као Аустријанац, а Србин из Војводине Михаило Пупин (1874.) као Мађар.

Мали Јован, односно Џо Дабовић, замонашио се у 12. години и добио име Севастијан у Руској православној цркви, пошто Српска православна црква, све до 1921. у Америци није имала своје епархије.

„Руска православна црква већ је дуже време била присутна у Америци зато што је Аљаска била руска територија све до 1867.“ наводи Кринка Видаковић Петров у студији „Срби у Америци и њихова периодика“ (Институт за књижевност и уметност, Београд 2007.) У време пристизања првих српских досељеника, Руска православна црква била је организована и имала епархију (алеутско-аљасканску) која је покривала и Калифорнију. Новодосељени Срби били су природно упућени на Руску цркву ради задовољења својих духовних потреба, а посебно због сличности обредног језика“.

Руска духовна мисија деловала је на Аљасци почев од 1794. године.

Без превеликог ризика може се претпоставити да су малом Џоу односно Јовану, отац или стриц, причали о њиховом родном крају Сасовићима у Кутима, за које Нико Луковић у монографији „Бока Которска“ пише да је био „права пјесма природе“ и да „није чудо што су га Турци тешка срца оставили“. Посебно је било тешко турским булама (женама) које су плачући понављале: “Ао Кути, златни скути, ао Поди златни столи“. Зна се да су Дабовићи из Сасовића, стотинак година раније, дали још једно истакнуто духовно лице, архимандрита манастира Савине. Градња велике цркве у Савини, посвећене Светој Госпођи, почела је 1777, а две године касније цркву је осветио архимандрит Инокентије Дабовић. Желећи после градње да је живопише, архимандрит Инокентије са братијом обновљеног и прелепог манастира склопио је уговор са живописцем попом Симеоном Лазовићем и његовим сином Алексијем 2. јула 1795. године и врло је вероватно да су управо посредством архимандрита Дабовића, отац и син Лазовићи, на божјим вратима цркве Св. Срђа и Вакха у Подима, надомак манастира Савине, 1803-1804. ослика-

ли ликове Светог Саве и Светог Симеона. „Честа појава Срба светитеља у овим западним крајевима сасвим је разумљива ако се има у виду да су управо ове области биле изложене јаком притиску католичког прозелитизма“ написао је академик Дејан Медаковић.

Манастир Савину звали су „втори Јерусалим“ јер су се овде „извршавала сва црковна правила како у Јерусалиму вазда“. И што је за ову причу посебно значајно „наособито у вријеме када је светопочивши отац архимандрит (Инокентије) Дабовић приносио славне науке из Русије“.

Име Јовановог стрица Николе може се наћи међу члановима управе Словенске читаонице (1869.) а многи знаменити Бокељи били су чланови Српско-црногорског литерарног и добротворног друштва, основаног 1880. године. Кринка Видаковић открива да је први Србин, уредник српских новина у Америци, био Ћеловић из Рисна, први уредници српских листова Срби из Боке Божо Гопчевић, Шпиро и Крсто Радуловић и Вељко Радојевић, први учитељ у првој српској школи у САД Вељко Радојевић, први српски сенатор Греговић из Паштровића, најзад и први српски монах и црквени великодостојник архимандрит Севастијан Дабовић.

У дому Србина из Боке Петра Секуловића руски свештеник Николај Ковригин и ђакон Василиј Шишкин служили су литургију. Јован односно Ђо Дабовић имао је тада пет година и доцније се сећао те литургије на коју га је водила мајка.

„Сећам се прве литургије на коју сам отишао с мајком. Требало је дуго ходати прашњавим путевима, а киша је немилосрдно падала. Морали смо прећи неки јарак преко којег је била постављена даска, а онда смо коначно стигли до малог дома-цркве. Била је то у ствари једна подељена просторија преобраћена у цркву. У једном углу био је сточић уместо олтара. На зидовима су стајале две иконе, Христа и Богородице. Обреду је присуствовало двадесетак људи. Кад је дошао тренутак причешћа, мој старији брат је пришао свештенику, а мени нису дозволили јер сам био мало дете. Ово треба да објасним. Западни Срби, Далматинци и још неки не приносе малу децу на свето причешће. Свештенство на неким местима до дан данас није успело да обнови православни обичај да се деци даје причест. Свештеник Ковригин морао је да оде у Ситку тога лета, али се вратио почетком 1869. Овог пута је повео са собом породицу и остао код нас као стални свештеник. Парохијани су му обезбедили пространу кућу опремљену новим намештајем на Гринич улици број 516. У холу ове куће успостављена је привремена црква, без олтара. Сећам се ове куће-цркве, где сам се први пут исповедио и причестио. Током обреда су три одрасле ћерке конзула Клинковстрома (православне попут њихове мајке) љупко певале црквене песме. Јоаким Ђуда читао је псалме“.

Јован је одбио понуде многих Срба и Руса да у 18. години узме свештенички чин, остао је до краја живота монах и као мисионар је пропутовао готово цео свет.

„Године 1915. довезао сам се железницом из Санта Фе у Сан Франциско – пише у свом сећању на архимандрита Севастијана у „Политици“ од 12. јануара 1941. Николај Велимировић. „На станици приступио ми је један средовечан свештеник и представио ми се: - Ја сам архимандрит Севастијан Дабовић. – А, ви сте тај велики хришћански мисионар, о коме ми је господин Чеда Мијатовић причао у Лондону 1908. године, после анексије Босне и Херцеговине…Он се доброћудно осмехнуо.

Такав је увек био: Сама доброћудност, кроткост, тихост, и трпељивост. Такав је остао до смрти…Ко би тада могао слутити да ћу ја као епископ жички опојати и сахранити тога српског мисионара, у манастиру Жичи 1940. године“.

Истакнуто место архимандрит Севастијан Дабовић заузима у „Историји Српске православне цркве у Америци и Канади, 1891-1941“ (Каленић, Крагујевац 1994.) коју је написао Сава Вуковић, епископ шумадијски. У време кад су му се родитељи доселили у Америку, тамо није било ни једног српског свештеника ни монаха, само неколико руских и грчких духовних лица. Дакле, Севастијан је први и једини Србин рођен у Америци који се замонашио. Чекао је пуних двадесет година да га Српска православна црква у Србији, Црној Гори и Војводини именује за начелника Српске духовне мисије у Америци. Био је главни и кроз деценије једини тумач православне вере и цркве пред Американцима, увек тражени и жељени говорник и предавач на безбројним религиозним скуповима по Америци, наглашава Николај Велимировић.

Крстарио је Америком и Канадом, више пута посећивао Русију и Јапан, Антиохију, Јерусалим и Цариград, посетио је митрополита Митрофана Бана на Цетињу, петнаест пута препловио је Атлантски и више пута Тихи океан, крштавао је Ескиме на Аљасци (поклонио им два Јеванђеља на њиховом језику) и подигао у Дагласу на Аљасци две српске цркве од којих је једна посећена Светом Сави. Боравио је и мисионарио на Алеутским острвима. Племе Калоша или Клинкита покрстио је после узалудних покушаја руске мисије. Прву српску цркву подигао је у Џексону (Калифорнија) и посветио је светом Сави. Заслужује да се подсети да су звона за ову прву српску цркву у Америци поклонили православни Индијанци са Аљаске.

О цркви светог Саве у Дагласу (Аљаска), чија је градња почела 1902. године, Севастијан Дабовић писао је Управи Северно американске епархије у Њујорку, 2. децембра 1915.године:

„Моји кумови од Индијаца – Колоштоени Иван Хљантич, Павел Катљејан и други, предузевши пут у тада врло незнатно местанце, сада

солидни град Јуно, по нашем нарочитом упутству они (и други наши парохијани) су сејали Реч и ширили Православље – а последица тога је садашња Светониколајевска црква у Јуно.

Затим будући благочиниј (архијерејски намесник) у чину игумана, ја сам са народом подигао и заједно с јеромонахом Антонијем (Дешкевич-Корибут) и свешт. А. Јарошевичем осветио храм св. Саве у Дагласу, Аљаска.“

Познати црногорски гуслар Перун Перуновић посетио је Даглас 1928. године и о томе оставио сведочанство, наравно, у десетерцу. Перуновић детаљно описује повељу цркве св. Саве у златном оквиру. Висила је на зиду попут иконе и на њој су стајали потписи свих 285 чланова црквене општине и три свештеника на челу са Севастијаном Дабовићем.

Перуновић је два натписа пропратио стиховима у свом, народном стилу. У првом је нагласио потребу верника „у овоме свијету далекоме“ да „имена своја биљежимо“ и на тај начин очувају свој духовни и национални идентитет.

Готово пророчки је обележио оно што ће доћи:

„Сви са слогом овом подигосмо,
Ал не знамо шта идућа љета,
Носе оним што остају овдје“.

Рудник Тредвел у Дагласу су 1906. почели да потресају штрајкови и довели до подела и дубоког раздора међу нашим људима. Десет година доцније поплава је у руднику подавила многе рударе наше крви, након чега је рудник затворен. Потом се десио пожар, па је рудник у Дагласу затворен, након што је цео град практично уништен. Како су наши људи дошли у Даглас, тако су и отишли, а 1928, кад је Перун Перуновић посетио Даглас, овде више није било Срба.

„Црква је остала као сведочанство о њиховом православљу, родољубљу и судбини. Остао је да је чува један Бокељ, католичке вероисповести, а повремено су је посећивали Срби насељени у Ђуну, насељу с друге стране залива. Када је један српски свештеник из Калифорније тражио од њих да му уступе црквене књиге из напуштене цркве у Дагласу, ови су му одговорили опет у десетерцу“ пише Кринка Видаковић у својој књизи и цитира гуслара Перуновића:

„Ако јесте Даглас изгорео,
Није наша самодрежа црква,
Но се држи тврда поуздана,
Ка Савина у крај мора слана
И никада опушћети неће“.

Владика Николај Велимировић, који је упознао Савину и архимандрита Севастијана Дабовића, овако описује првог српског свештеника у Америци:

„Онизак и мршав, вазда болешљив и сиромашан…Ко би рекао да је овај неизгледни човек био такво моћно оружје у рукама Божјим? И то кроз више од пола столећа. Али где Бог хоће да се Он види, мање се види човек“.

А писао је и следеће: „Последњих десет година архимандрит Севастијан провео је у нашој земљи. Потуцао се, сиромах, од манастира до манастира, тражећи свуда да нешто користи цркви…Многи наши грађани врећали су га и понижавали, јер нису знали дела његова и заслуге његове, него су судили на око по његовом старачком изгледу“.

Зашто су га понижавали, о томе владика Николај не пише.

Приволео се светосавској Жичи.

„Пожелео је сунце сунчане Боке. Вукла га је жеља у прадедовски крај. Сви смо га од тог одвраћали, јер смо видели да му се крај приближује. Али он је остао упоран. И опет отац Јелисеј притекао му је у помоћ из превелике љубави и отпратио га у Херцег Нови. После неколико дана он нареди да га одмах врате у Жичу…Довели су га изнурена, но при чистој свести. Крајем новембра сусрео сам се с њим последњи пут, и то ме је дубоко гануло…Пришао сам самртнику, помиловао га по светлом и интелигентном челу и упитао:

- Да ли још штогод желите, оче архимандрите?

- Ништа осим царства небеског.

То су биле његове последње речи.

Тачно у 12 сати тога дана, 30. новембра, предао је душу своју Богу у Светосавској Жичи отац Севастијан, највећи мисионар, Србин модерног времена, мисионар светског стила и светског значаја. Колико је он био поштован, доказ је што је његовој сахрани присуствовао амерички конзул са госпођом из Београда, са великим и скупоценим венцем америчког посланика г. Лена. Покојник је био и до смрти остао американски грађанин и поданик“.

На гробу у Жичи архимандрит Севастијан Дабовић се наводи као „први амерички Српско-православни апостол рођен у САД“.

Један од ретких савременика који је имао прилику да служи Богу заједно с оцем Севастијаном је Милисав Радосављевић из Лелића код Ваљева, у монаштву архимандрит Јован, на служби у Владичанском двору у Новом Саду. Из родних Лелића, као 11-годишњак, дошао је у Жичу 1938. године. По сећању архимандрита Јована, Севастијан Дабовић је у Жичу дошао 1939. године.

- Сећам се архимандрита Севастијан, увек је био скромно одевен, али је из њега зрачила извесна достојанственост – причао је, почетком 2011. године, архимандрит Јован Радосављевић. – Био сам у то време дечак, доносио сам му воду са оближњег извора. Било нас је доста дечака

који смо учили у Жичи. Отац Севастијан је живео скромно, у једној собици. Имао је два кофера, то је била сва његова имовина. Пре упокојења 1940. посетио је завичај својих родитеља, боравио је у манастиру Бања код Рисна.

Веродостојни подаци говоре да су његови родитељи из села Сасовића, повише Зеленике, надомак манастира Савина. Дабовићи су у Боку дошли из Херцеговине пре више од три столећа, има их не само у Сасовићима, него и у Бијелој, Морињу, Херцег Новом и другим местима Боке. Монах Јован Радосављевић се не сећа да је архимандрит Севастијан причао о свом пореклу из Сасовића. Остаје и даље без одговора питање да ли је посетио кућу својих родитеља.

Осим цркве св. Саве у Џексону, отац Севастијан био је „директно одговоран“ (управо тако пише у једном од бројних текстова о овом истакнутом Србину пореклом из Боке Которске) за цркву св. Саве на Аљасци, српским црквама у Чикагу, Лос Анђелесу и Тексасу.

Иако рођен на подручју енглеског језика, отац Севастијан је у својој породици одлично научио српски. О томе сведочи његова „Бесједа“ одржана на Велики петак 1898. године у цркви Светог Саве у Џексону, првој српско-православној цркви на територији САД, за чије подизање је Севастијан Дабовић најзаслужнији. Његову „Бесједу“ преноси лист „Просвјета“ са Цетиња у броју од јуна месеца исте године.

„Православни Хришћани! Ја видим да сте дошли на погреб. Ево лежи пред вама мртвац. Плачите над мртвацем. Плачите, но више о себи и својим, него ли о њему, јер је Божанствени Мртвац. Због наше промјенљивости и смртности највишњи обукао се у наше човјечанство. Бесмртни није се уклонио из безаконскијех руку зликоваца, који су га предали на позорну разбојничку смрт на крсту, да само сачувају још за некоје вријеме од напасти своја неправедна поступања. Најсилнији се склони да подигне слабога човјека.. Најбогатији дародавалац посјетио је нашу сиромаштину. По томе хоћемо ли се радовати? Ако смо озбиљно благодарни, можемо се радовати. Ако страдамо, када цијела природа плаче за ране, за срамоту нанесену њеноме Великом Творцу, весело ћемо и ми васкрснути са Христом. Овај Божанствени страдалац учио је нелицемјерној правди, најстрожијој чистоћи у свему и свеопроштајној љубави. Извршавамо ли ми тако? Замучени Спаситељ наш, да се ми спасемо, настављао је да се не гони, ни мучи, ни убија, да се не чини блуд, ни прељуба, крађа, пјанство, завист, лажно свједочанство, нит да се говоре празне ријечи. Јесмо ли ми вјерни своме Учитељу, који све види и све зна? Овај разапети пророк, овај свети првосвештеник, овај моћни цар дао је себе свецијело нашем човјечјем роду. Он се сам молио и учио је, да се и ми молимо Богу. Он је постио сам и учио да и ми постимо. Он – јединород-

ни у Оца Сведржитеља – покоравао се земаљској власти, почитовао је своју родитељицу по тијелу и њена обручника, а његовог питатеља у дјетињству. Он се строго држао закона, био је пажљив и скроман према старијима, и најмилостивији према млађијема и слабијима. О Хришћани, јесмо ли усрдни у молитви? Јесмо ли тврди у посту? Јесмо ли достојни великога имена, у којему смо крштени? Не, на жалост, нијесмо! Сада, шта ћемо? Ако се не покајемо, ако се не исправимо, ако не живимо, како његова црква заповиједа, ми ћемо се упропастити и доћи у вјечну погибао. Ми ћемо бити одговорни за страдање и за смрт Сина Божијега, који их је и поднио за нас!

Господе Исусе Христе! Ти који ублажаваш сиромашње духом, и оне који плачу, и понизне, милостиве, чисте срцем, миротворце, и оне који претрпе рђаву ријеч, прогонство и муку за службу Теби, Ти који одијеваш небо облацима, Ти који су узео из земље наше тијело и саопштио њему небеско диханије тако – да смо створени по подобију Твоме, шта си заслужио од нас смртнијех и грешнијех? Да ли љубав? Ну та празна ријеч, када није оправдана дјелима нашијем. Да ли раскајање, у којему опет обратили бисмо се теби? Ну гдје су православни, да се исповиједају? Колико их се освештају у својим тајнама? А они мали број – кају ли се искрено? Од велике жалости роне ли сузе?

Спаситељу, Блаже! О красна добродјетељи наша! Није се нашао ондје Никодим, да би спуштио с крста Твоје мртво и голо тијело! Нема у овом друштву Јосифа, да купи плаштаницу и да те положи у нови гроб. Гдје је Јован, који је узео Твоју Матер, да јој служи по Твом одласку, да би сада бар овај храм, посвећени, Теби, погледао и држао ово свето мјесто у реду и чистоћи. Жене овдашњих обитељи не иду за Тобом и не послуживају као некада Мироносице. И не говорећи о Твојим служитељима и њиховој потреби, овдје нијесу Ти донијели, да би се Ти и најмање под зеленим лишћем вијенца охладио на Твом тешком крсту! Нема у цркви ниједан Хришћанин, који би, пошто би се одрекао тебе, опет се обратио као Петар у грком плачу – да остане вјеран до гроба.

О Боже праведни, не осуди нас неправеднике! Амин“.

Ова беседа, достојна надахнућа једног Николаја Велимировића, плени уз духовну снагу и прелепим српским језиком ијекавског („бокељског“) изговора, онога који је толико одушевио Вука Караџића. Дивљење и поштовање заслужују Илија и Јелена Дабовић који су свог сина у далекој Америци задојили нашим прелепим језиком. Остаје само да се замисли како су ове узвишене речи одјекивале у храму Светог Саве у Џексону пред окупљеним православним Србима из Боке, који су тада добро знали да се никада неће вратити у родни крај и којем је само српски језик и православна духовност чинила мост са завичајем.

Севастијан Дабовић први пут је посетио Чикаго 1893. који је те године био домаћин Колумбијске међународне изложбе. Покушао је да оснује српску парохију у овом граду, али је у Чикагу упознао „једва двадесетак Срба“.

У писму свештенику Петру Стијачићу, Дабовић је описао ову значајну посету.

„Моја прва посета Чикагу била је 1893.г. Тада сам провео у Чикагу са руским митрополитом Николајем десет дана, помажући му за време велике и славне Колумбијске изложбе. У то време нисам нашао у Чикагу ни двадесетак наших људи. Једва који од њих да је данас остао.

Други пут сам дошао у Чикаго 1903. г. Онда су наши били на броју јаки. Бавио сам се међу њима недељу дана.

Трећи пут дошао сам 1904. г. на пролазу за Филаделфију, и задржао се две недеље.

Четврти пут сам дошао сасвим са мојим Србљаком у Чикаго у јуну 1905. г. као самостални начелник Српске духовне мисије и парох за Чикаго. Том приликом одслужио сам прву литургију у најмљеној дворани на Милвоки Авенији, где је било око двеста особа, без жена и дјеце. Основали смо одбор који је званично легитимисан и у исти су ушли следећи: Иван Вучетић, Саво Јакшић, Аћим Лугоња, Раде Лазаревић, Јово Вицо и Мило Даниловић. За неколико дана нашли смо место за нову цркву, а то је био број 8, ондашњи Фаулер стрит, на ћошку Евергрин, преко Вилкер Парка. Дали смо хиљаду долара капаре (коју је по казивању одборника прво положио Аћим Лугоња). Остатак од шест и по хиљада долара с интересом, остало је да исплаћујемо. Одмах смо импровизирали од визитне особе капелу, направили иконостас, на кућу подигли крст, и све то смо свршили за неколико дана. Прву службу смо одслужили и цркву посветили Васкресенију Христову. То је било 4. јула 1905. године.

Покојни Станко Станишић (који је имао само једну руку) дотирао је лепу, прилично велику икону Христовог ускрснућа, урамљену у златни рам, док је његова жена обезбедила завесу за олтарске двери“.

Исте године Руска православна црква у Америци поставила је Севастијана Дабовића на чело Српске духовне мисије.

Прилог за подизање цркве Вазнесења Христовог у Чикагу дао је Иван Паландачић, чувени издавач српских новина и часописа, рођен на Росама у Луштици. И не само прилог. Својом имовином гарантовао је исплату дуга. Заслужује достојно место међу донаторима и Американац Чарлс Крејн, оснивач катедре за славистику Универзитета у Чикагу. Кад је посетио прву српску цркву у Чикагу вредне дарове приложио је и руски епископ Тихон. Први Срби који су се населили у Чикагу (1870.) били су Бокељи. „Господин Иван Паландачић је поносно улазио у згра-

ду у чикашкој улици Саут Кларк на којој је писало „Паландецхс публисхинг хаус“ Та некад чувена кућа штампала је сваке године календар Петар Велики“ пише Мило Глигоријевић у књизи „Емигранти“.

Милена Шотра-Гаћиновић у „Вијењима“ (1990.) сећа се сусрета с архимандритом Дабовићем почетком тридесетих година прошлог века у Америци „тада стогодишњаком“, што је, наравно, претеривање, јер је архимандрит имао тада мање од 70 година. Она такође наводи писање „Пастирске речи“ из 1906. у којој се хвали Дабовић што је успео да придобије Михајла Пупина за помоћ српској цркви у Америци. И да је за жалити ако Дабовић, као толико заслужено лице, не постане први српски епископ у Америци.

Севастијан Дабовић није се бавио само црквеним пословима. За потребе Департмана статистике у Вашингтону радио је попис православних верника свих народности на територији САД. У Њујорку је 1917. отворио први биро за информације. А приликом крунисања краља Петра, пренео му је честитке Срба у Америци, на које је Краљ телеграмом одговорио: “Хвала америчанским Србима“. Посмртни остаци архимандрита Севастијана Дабовића пренете су 2007. године из манастира Жиче у цркву светог Саве у Џексону, САД, прву цркву коју је уз помоћ православних верника и једног родољубивог католика подигао давне 1894.године.

Једна издавачка кућа у Лос Анђелесу данас носи име Севастијана Дабовића.

ИЗВОРИ ЗА ТЕКСТ О АРХИМАНДРИТУ СЕВАСТИЈАНУ

1. Сава Вуковић, епископ шумадијски: Историја српске православне цркве у Америци (1891-1941) (Крагујевац,99.)
2. Кринка Видаковић Петров: Срби у Америци и њихова периодика (књига прва), Београд 2007. Институт за књижевност и уметност, 2007.
3. Николај Велимировић: Текст у „Политици“ од 12. јануара 1941, in memoriam архимандриту Дабовићу
4. Сава Накићеновић: Бока: антропогеографска студија, Херцег-Нови: Одбор за прославу 600. годишњице оснивања Херцег-Новог у сарадњи са Архивом Херцег-Новог, 1982.
5. Нико Луковић: Бока Которска, Цетиње: Народна књига, 1951.
6. Етеровић Адам: Више чланака о Србима у Америци
7. Просвјета: лист за цркву и школу, св. 6, год. 9, стр. 1: Проповјед архимандрита Дабовића
8. Дејан Медаковић: Манастир Савина: Велика црква, ризница, рукописи, Београд: Филозофски факултет, 1978.